بار الها، از زوال نعمتی که عطا کرده ای و از دگرگونی عافیتی که- به ما- بخشیده ای و از خشم و عذاب ناگهانی تو و از همه ی خشم و غضبت به تو پناه می برم

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که فرمود: یکی از دعاهایی که رسول الله صلی الله علیه وسلم می خواندند: «بار الها، از زوال نعمتی که عطا کرده ای و از دگرگونی عافیتی که- به ما- بخشیده ای و از خشم و عذاب ناگهانی تو و از همه ی خشم و غضبت به تو پناه می برم».

[صحیح] [مسلم روایت کرده]

رسول الله صلی الله علیه وسلم از چهار چیز پناه خواسته اند: اول: (اللهم إني أعوذ بك من زوال نعمتك) دینی و دنیوی و این که به اسلام ثابت بمانم، و از وقوع در گناهانی که نعمت ها را از بین می برد دور بمانم. دوم: (وتَحَوُّل عافيتك) با تبدیل شدن آن به امتحان، و از تو دوام عافیت، و سلامتی از دردها و بیماری ها را می طلبم. سوم: (وفجأة نقمتك) از امتحان و یا مصیبت، پس اگر خشم و عذاب ناگهانی بیاید، فرصتی برای توبه و جبران باقی نمی ماند، و این مصیبت بزرگتر و شدیدتر می بود. چهارم: (و جميع سخطك) و اسبابی که موجب غضب تو می گردد؛ زیرا بر کسی که خشم ورزی در واقع ناامید و نابود می شود. وی صلی الله علیه وسلم از لفظ جمع استفاده کردند؛ برای این که همه اسباب خشم او تعالی را شامل شود، از قبیل گفتار و اعمال و اعتقادات.

http://sunnah.global/hadeeth/prs/show/5488